



PARAULES DE VIDA

Feliços els qui creuran sense haver vist

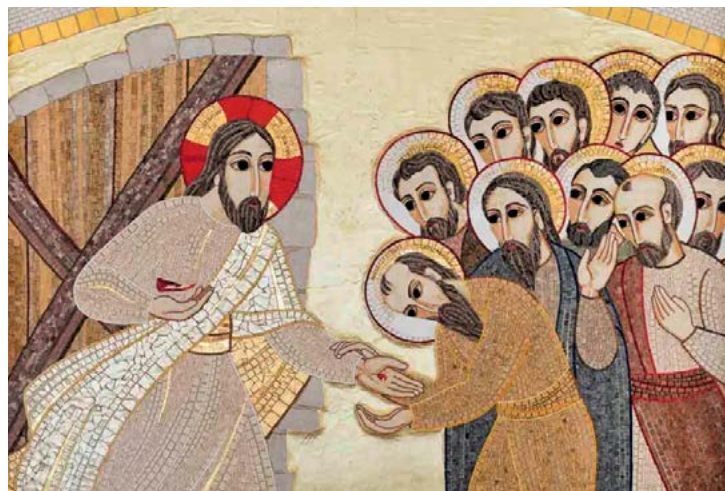
El Diumenge de Pasqua se'ns hi cridava a cercar allò que és de dalt; avui el llibre dels Fets dels Apòstols narra la vivència d'aquest ideal en la Comunitat primera de Jerusalem que, nascuda a Pentecosta, enceta el testimoni de la Bona Nova des de Jerusalem fins als límits més llunyans de la terra (Ac 1,5s).

Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels Apòstols, a posar en comú els seus béns, i a reunir-se per a la Fracció del Pa i per a la pregària: aquest primer resum de la vida de la Comunitat de Jerusalem destaca la constància dels germans en viure fidelment quatre dimensions bàsiques de l'ésser cristià de tots els temps: a) escoltar i acollir l'ensenyament dels Apòstols, testimonis garantits del missatge i l'obra de Jesús; b) posar en comú els seus béns com a certificat de l'autèntica germanor; c) reunir-se per a la Fracció del Pa que és el Memorial del Senyor; d) reunir-se per a la pregària comunitària que completa la praxi de la pregària individual.

L'element diferencial d'aquest estil de vida és la motivació: comparteixen els béns per a donar testimoni de la Vida nova que ve de Jesucrist ressuscitat.

Testimoniatge fonamentat en el fet que la multitud dels creients tenien un sol cor i una sola ànima, i que a més ve confirmat amb el poder dels Apòstols d'obrar molts prodigis i miracles.

L'evangeli d'avui narra l'aparició del Ressuscitat als deixebles el mateix diumenge quan eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Els



relats evangèlics d'aparicions del Ressuscitat posen la cronologia al servei de la teologia: tot està concentrat en el mateix diumenge de Pasqua. Tot succeeix el primer dia de la setmana, diumenge, dia en què la Comunitat es reuneix per celebrar l'Eucaristia (1Co 16,2). Sempre és el Ressuscitat qui pren la iniciativa sortint a buscar els seus, malgrat llur resistència o dificultat per reconèixer-lo.

«Si no ho veig, no m'ho crec», es diu sovint: sentència amb error conceptual de base. En realitat allò que es veu no és objecte de credibilitat i ja no cal ni cap creure-ho perquè es veu. L'objecte de la credibilitat és allò que o no es veu o no es veu clar, i malgrat això m'ho crec perquè me'n fio de qui m'ho diu. La clau del «creure» és aquell de qui me'n fio per creure-hi.

«Pau a vosaltres» és el missatge primer del Ressuscitat: perquè de debò ens porta la pau completa de la connexió amb Déu i amb els germans.

A continuació els confia la missió: Com el Pare m'ha enviat, també Jo us envio a vosaltres. La missió confiada per Jesús als seus deixebles no és només comparable a la que Ell rebé del Pare sinó que, ben mirada, és la mateixa missió garantida per l'acció del mateix Esperit Sant; hi ha continuïtat intrínseca.

Per això cal la derrota del Maligne: Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdons. És veritat fonamental inherent al missatge central de la Pasqua.

En ser sepultat, es podria dir que Jesús de Natzaret desapareix de l'escena pública; però poc després els seus proclamen

que Ell és viu amb una Vida totalment nova i que la seva mort i resurrecció ens ha reconciliat amb Déu.

Què ha passat entre la sepultura de Jesús i el naixement de la Comunitat cristiana a Pentecosta? L'esdeveniment puntual de Jesús ressuscitant no el descriu cap evangelista, però els testimonis d'encontres amb el Ressuscitat sí pertanyen a l'esfera històrica.

Feliços els qui creuran sense haver vist: La història de l'Església és la prova fefaent dels qui al llarg dels temps han arribat a creure en Crist Ressuscitat pel do immens de la gràcia de Déu i gràcies a què sí han vist i conegut «sants de la casa del costat» que vivien joiosos l'estil de vida de la primera Comunitat de Jerusalem.

José Luis Arín Roig
Administrador diocesà

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Al'inici del curs passat dos infants, companys d'escola, van demanar als pares si els havien batejat quan van néixer. La pregunta estava motivada perquè alguns dels companys de classe havien començat la catequesi preparatòria per a la primera comunió. Efectivament, havien estat batejats. En saber-ho, van manifestar als pares que també volien fer-la i preparar-se anant a la catequesi. Un dels infants ho motivava dient: «M'han dit que pel baptisme ens fem de la colla de Jesús. Per què no me n'heu parlat per explicar-me qui és i que vol dir ser de la seva colla? Per què no m'heu explicat que puc fer la primera comunió?». Ja són a segon curs de

catequesi. Aquest any participaran del pa eucarístic. Ho esperen amb il·lusió. Ho parlen entre ells i amb els pares.

La mare d'un d'aquests infants comentava amb el seu espòs: «Quan ens casàrem, tu i jo érem catòlics força practicants. Veníem de grups juvenils de fe, en els que ens havíem implicat després de la confirmació. No sé ben bé perquè ens anàrem refredant i, sense perdre la fe, la nostra pràctica esdevingué molt intermitent, poc viscuda i poc comprometedora. Ens refre-

Ens espera

darem molt. No sé si a tu t'ha passat igual, però l'interès del nostre fill per fer la comunió m'ha trasbalsat. Fa dies que hi penso i potser tu i jo n'hauríem de parlar seriosament i veure si aquest fet, la comunió del nostre fill, no hauria de comportar un retorn a Jesús i el que ens comportava la seva amistat i seguiment. Sento un cert enyor de les estones de pregària que compartíem. Vols dir que l'entusiasme i decisió del nostre fill no ens parla i ens demana una resposta? Iniciar un camí de retorn, sabent qui ens es-

pera». «Així, el meu retorn enmig vostre farà que tingueu una nova ocasió per a gloriar-vos de mi en Jesucrist» (Fl 1,26).

El Senyor passa i torna a passar. Cal estar disposats a acollir-lo. Fer-li un espai en el nostre cor, en la nostra vida. La seva gràcia sobrepasa les nostres petites o grans mesquineses, els nostres petits o grans oblits. Vol tenir-nos a prop. Ens espera.

«Esquinceu-vos el cor, i no els vestits. / Convertiu-vos al Senyor, el vostre Déu, / que és compassiu i benigne, / lent per al càstig i ric en l'amor, / i que es desdieu de fer el mal» (Jl 2,13).

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRAS DE VIDA

Bienaventurados los que crean sin haber visto

El Domingo de Pascua se nos llamaba a *buscar los bienes de allá arriba*; hoy el libro de los Hechos de los Apóstoles narra la vivencia de este ideal en la Comunidad primera de Jerusalén que, nacida en Pentecostés, inicia el testimonio de la Buena Nueva desde Jerusalén *hasta el confín de la tierra* (Ac 1,5s).

Los hermanos *perseveraban en la enseñanza de los Apóstoles, en la comunión, en la fracción del pan y en las oraciones*: este primer resumen de la vida de la Comunidad de Jerusalén destaca la *perseverancia* en vivir fielmente cuatro dimensiones básicas del ser cristiano de todos los tiempos: a) escuchar y acoger la *enseñanza de los Apóstoles*, testigos garantizados del mensaje y la obra de Jesús; b) *tenían todo en común* (posesiones y bienes) como certificado de la auténtica hermandad; c) reunirse para la *fracción del Pan* que es el Memorial del Señor; d) reunirse para la oración comunitaria que completa la praxis de la plegaria individual.

El elemento diferencial de este estilo de vida es la motivación: comparten los bienes para dar testimonio de la Vida nueva que viene de Jesucristo resucitado.

Testimonio fundamentado en el hecho de que la multitud de los creyentes tenían un solo corazón y una sola alma, y que además viene confirmado con el poder de los Apóstoles *que hacían muchos prodigios y signos*.

El evangelio de hoy narra la aparición del Resucitado a los discípulos *el mismo domingo* cuando estaban en una casa, *con las puertas cerradas por miedo a los judíos*. Los relatos evangélicos de apariciones del Resucitado ponen la cronología al servicio de la teología: todo está concentrado en *el mismo domingo* de Pascua. Todo sucede *aquel día, el primero de la semana*, el domingo, día en que la Comunidad se reúne para celebrar la Eucaristía (1Co 16,2). Siempre es el Resucitado quien toma la iniciativa saliendo a buscar a los suyos, a pesar de su resistencia o dificultad para reconocerlo.

«Si no lo veo, no lo creo», se dice a menudo: sentencia con error conceptual de base. En realidad, aquello que se ve no es objeto de credibilidad, ya no hay necesidad de creerlo porque se ve. El objeto de la credibilidad es aquello que o no se ve o no se ve claro, y a pesar de ello me lo creo porque me fío de quien me lo dice. La clave del «creer» es aquel en quien confío para creerlo.

«Paz a vosotros» es el primer mensaje del Resucitado: porque de verdad nos trae la paz completa de la conexión con Dios y con los hermanos.

A continuación les confía la misión: *Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo*. La misión confiada por Jesús a sus discípulos no es solo comparable a la que Él recibió del Padre, sino que, bien mirado, es la misma misión garantizada por la acción del mismo Espíritu Santo; hay continuidad intrínseca.

Por eso es necesaria la derrota del Maligno: *Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados*. Es verdad fundamental inherente al mensaje central de la Pascua.

Al ser sepultado, se podría decir que Jesús de Nazaret desaparece de la escena pública; pero poco después los suyos proclaman que Él está vivo con una Vida totalmente nueva y que su muerte y resurrección nos ha reconciliado con Dios.

¿Qué ha pasado entre la sepultura de Jesús y el nacimiento de la Comunidad cristiana en Pentecostés? El acontecimiento puntual de Jesús resucitando no lo describe ningún evangelista, pero los testimonios de encuentros con el Resucitado sí pertenecen a la esfera histórica.

Bienaventurados los que crean sin haber visto: La historia de la Iglesia es la prueba fehaciente de quienes a lo largo de los tiempos han llegado a creer en Cristo Resucitado por el don inmenso de la gracia de Dios y gracias a que sí han visto y conocido «santos de la casa del lado» que vivían gozosos el estilo de vida de la primera Comunidad de Jerusalén.

José Luis Arín Roig
Administrador diocesano

Una visita a la Madre en Lourdes



Fuimos un buen grupo. Todos teníamos unas ganas enormes de verla, de gozarla, de escucharla, de rezarle, de regalarle promesas de esas que ya jamás se olvidarán, aunque en algunas ocasiones seamos vencidos por nuestras debilidades, pues somos así de pequeños tan necesitados de madre. Fuimos gozosos, animados, desafiando el fuerte invierno de ese fin de la semana de febrero de 2023. El deseo de verla nos daba alas, alas que se fortalecerían para volar un poco más altos para ver desde allí y comprender mejor las necesidades de nuestros hermanos.

A la Madre le encantan esas promesas que, brotando del corazón y de la inteligencia, caminan con garbo, voluntad y elegancia hacia un futuro —el cielo— y que se fundamentan en la seguridad de que

Ella ha sido-es-y-será la que nos acompañe y guíe siempre. Ella nos sonreía y más que hablarnos nos enviaba sus rayos luminosos —oración, eucaristía y confesión— que fortalecerán nuestras debilidades y regalarán seguridad y ánimos a nuestras alegrías y tristezas.

Le pedíamos que nos regalara el don del servicio. Servir, servir a cada uno con su mismo celo con el que ella cuida de nosotros.

Y por pedirle —somos muy pedigüeños— le decíamos que nos regalara el don de la alegría, ese don que jamás se tuerza por más que nos sobrevengan situaciones adversas.

Gracias porque allí también os acordasteis de quienes no pudimos acompañaros.

Manuel Ferrer

TWITTER DEL PAPA FRANCESC



@Pontifex_es: «Necessitem líders que permetin els pobles entendre's i dialogar, i que generin la voluntat de construir un món més estable i pacífic pensant en les noves generacions. Per a fer això es necessita comprensió, paciència i diàleg amb tots» (13 de setembre).

@Pontifex_es: «No justifiquem mai la violència. No permetem que el sagrat sigui instrumentalitzat per allò que és profà. Que el sagrat no sigui suport del poder i el poder no es recolzi en la sacralitat! Déu és pau i condueix sempre a la pau, mai a la guerra» (14 de setembre).

@Pontifex_es: «Invertim no en armaments sinó en instrucció, perquè la pau sigui el fruit d'un esforç educatiu constant que promogui els somnis de desenvolupament i de futur dels joves i dels nens» (14 de setembre).

@Pontifex_es: «Cada dia, bebès per néixer i nens, migrants i ancians són descartats. Nombrosos germans i germanes moren sacrificats en l'altar del lucre, embolicats en la indiferència. I, no obstant això, tot ésser humà és sagrat. És sobretot tasca de les religions recordar-ho al món!» (14 de setembre).



Benedicció i inauguració de les pintures d'arquitectura fingida de la façana de la Parròquia l'Assumpció de Maria de Vinaròs



El dimecres dia 1 de març va tenir lloc la benedicció i inauguració de les pintures d'arquitectura fingida de la façana de l'església arxiprestal de Vinaròs. Van assistir a l'acte, l'administrador diocesà en Seu Vacant de la Diòcesi de Tortosa, la diputada provincial de Cultura, l'alcalde de la localitat, el regidor de Patrimoni, l'ecònom diocesà, el rector del temple, i el responsable de les feines.

Les obres van consistir en la neteja i sanejament de la façana, amb la corresponent consolidació i hidrofugació de les pintures, eliminació dels fongs i les humitats, a més de l'aplicació d'un tractament especial per a garantir la preservació de les mateixes.

Les feines s'han executat gràcies a la col·laboració entre la Diòcesi de Tortosa i la Diputació de Castelló amb l'aportació econòmica al 50% per part de les dues institucions.

L'administrador diocesà va comentar que la restauració de l'art religiós permet mantenir viu el passat i agrair la col·laboració de totes les administracions que han fet possible recuperar les pintures de l'església arxiprestal.



44a Trobada de responsables de santuaris de Catalunya i les Illes

Tortosa del 6 al 8 de març ha tingut lloc la 44a Trobada de responsables de santuaris de Catalunya i les Illes.

El dilluns dia 6 va tenir lloc la conferència de l'administrador diocesà, Il·lm. José Luis Arín Roig, sobre «El Santuari, lloc d'acostament a Déu».

Després a la Reial Capella de la Mare de Déu de la Cinta es van resar el Vespers i es va concelebrar l'Eucaristia.



LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

17. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Fets 4,23-31 / SI 2 / Jo 3,1-8]. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i mrs. a Còrdova; sant Anicet, papa (siríac, 155-166) i mr.; sant Robert, abat; beata Marianna de Jesús, vg.; beat Baptista Spagnoli, rel. carmelità.

18. □ Dimarts [Fets 4,32-37 / SI 92 / Jo 3,7-15]. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hiber-

non, rel. franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, rel. carmelitana.

19. □ Dimecres [Fets 5,17-26 / SI 33 / Jo 3,16-21]. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, mr.

20. □ Dijous [Fets 5,27-33 / SI 33 / Jo 3,31-36]. Tortosa (territori de la Comunitat Valenciana): Sant Vicenç Fer-

rer, prev.; Sant Sulpici, mr.; santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.

21. □ Divendres [Fets 5,34-42 / SI 26 / Jo 6,1-15]. Sant Anselm (1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i doctor de l'Església, nat a Aosta; sant Silví, mr.

22. □ Dissabte [Fets 6,1-7 / SI 32 / Jo 6,16-21]. Sant Caius o Gai (de Dal-

màcia) i sant Soter, papes i mrs.; sant Agapit I, papa.

23. □ Diumenge vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.) [Fets 2,14.22-28 / SI 15 / 1Pe 1,17-21 / Lc 24,13-35]. Sant Jordi, soldat mr. (s. IV), nat a Lida i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456). Sant Gerard o Grau, bisbe; sant Adalbert (956-997), bisbe de Praga i mr.

Diumenge II de Pasqua (A)

COMENTARI

«Tots els creients
viven units i
tenien en comú
tots els seus béns»

Els evangelis no volen donar-nos història: *El que heu llegit ha estat escrit perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu i havent cregut tingueu vida en el seu nom.* La finalitat dels evangelis és que creguem, que no siguem com Tomàs: *Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.* Nosaltres serem feliços si creiem en el Ressuscitat, tot i que no el vegem físicament. Però ell és present entre nosaltres per la presència de l'Esperit: *Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats...* Els deixebles reben el poder de perdonar pecats perquè estan plens de l'Esperit. Pau ens parla de la novetat del cristià: *Jesucrist pel gran amor que ens té ens fa néixer de nou i ens dona una esperança viva gràcies a la seva resurrecció d'entre els morts.* Amb aquesta esperança i ressuscitats ara i aquí, els deixebles porten una vida diferent. Diu la primera lectura: *Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària.* Tot comença per escoltar Crist l'ensenyament del qual ens arriba a través dels apòstols. Com a conseqüència tots els béns es posen en comú: no tenen cap afany de posseir, de fer-se rics. Després aclareix encara: *Els creients tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú: tothom aportava el que tenia i rebia el que necessitava. Més enllà de la possible generalització, ens assenyalava un camí molt concret dels primers cristians. Tots els creients vivien units i assistien unànimement al culte del temple.* I es reunien per a l'Eucaristia i per a la pregària, a casa i en el temple. Els cristians, moguts per l'Esperit, viuen una vida nova, marcada per l'amor, la pregària, la comunió, el desprendiment de la riquesa i l'alegria. *Previen junts el seu aliment amb senzillesa i alegria.*

Són un model. Tant de bo sabéssim viure d'aquesta manera els cristians d'avui dia!

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,42-47)

Els germans eren constants a assistir a l'ensenyament dels apòstols, a posar en comú els seus béns i a reunir-se per partir el pa i per a la pregària. Tothom sentia un gran respecte, i els apòstols feien molts prodigis i miracles. Tots els creients vivien units i tenien en comú tots els seus béns; venien les seves propietats i les altres coses que posseïen per distribuir entre tots el diner, segons les necessitats de cadascú. Cada dia assistien unànimement al culte del temple. Després, a casa, partien el pa i preuien junts el seu aliment amb senzillesa i alegria, cantant les lloances de Déu. Tot el poble els apreciava. Cada dia el Senyor afegia nova gent a la comunitat perquè fossin salvats.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 1,3-9)

Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist. Pel gran amor que ens té, ens fa néixer de nou i ens ha donat una esperança viva, gràcies a la resurrecció de Jesucrist d'entre els morts. L'esperança que us dona és una heretat que res no pot destruir ni deteriorar ni marcir, reservada dalt al cel per a vosaltres; creients com sou, el poder de Déu us guarda fins que obtingueu la salvació que ell té preparada perquè es reveli a la fi dels temps. Això us ha de donar una gran alegria, ni que ara, si convingués, us haguessin d'entristir per poc temps diverses proves. Si l'or, que al capdavant perdrà tot valor, ara és provat al foc, la vostra fe, més preciosa que l'or, també ha de ser provada perquè resulti mereixedora d'elogi, d'honor i de glòria el dia que Jesucrist es revelarà. Vosaltres, sense haver-lo vist, l'estimeu, i des d'ara, perquè heu cregut en ell, sense haver-lo vist, esteu plens d'una alegria tan gran i gloriosa que no hi ha paraules per expressar-la, ja que teniu segura, com a fruit de la vostra fe, la salvació de les vostres ànimes.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs, el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor.» Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient.» Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Feliços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,42-47)

Los hermanos perseveraban en la enseñanza de los apóstoles, en la comunión, en la fracción del pan y en las oraciones.

Todo el mundo estaba impresionado, y los apóstoles hacían muchos prodigios y signos. Los creyentes vivían todos unidos y tenían todo en común; vendían posesiones y bienes y los repartían entre todos, según la necesidad de cada uno. Con perseverancia acudían a diario al templo con un mismo espíritu, partían el pan en las casas y tomaban el alimento con alegría y sencillez de corazón; alababan a Dios y eran bien vistos de todo el pueblo; y día tras día el Señor iba agregando a los que se iban salvando.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 1,3-9)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor, Jesucristo, que, por su gran misericordia, mediante la resurrección de Jesucristo de entre los muertos, nos ha regenerado para una esperanza viva; para una herencia incorruptible, intachable e inmarcesible, reservada en el cielo a vosotros, que, mediante la fe, estáis protegidos con la fuerza de Dios; para una salvación dispuesta a revelarse en el momento final.

Por ello os alegráis, aunque ahora sea preciso padecer un poco en pruebas diversas; así la autenticidad de vuestra fe, más preciosa que el oro, que, aunque es perecedero, se aquilata a fuego, merecerá premio, gloria y honor en la revelación de Jesucristo; sin haberlo visto lo amáis y, sin contemplarlo todavía, creéis en él y así os alegráis con un gozo inefable y radiante, alcanzando así la meta de vuestra fe: la salvación de vuestras almas.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros». Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo». Y, dicho esto, sopló sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos». Tomás, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor». Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo».

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomás con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros». Luego dijo a Tomás: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente». Contestó Tomás: «Señor mío y Dios mío!». Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Bienaventurados los que crean sin haber visto».

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Estos han sido escritos para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.